Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Středa, 08 Říjen 2025 22:20

Rozhovor místo reportáže: S Vojtou Kolářem o tábornících v Telči, hvězdách vs. srdcích a pohodovém tempu pro návštěvníky *Prázdniny v Telči považuji a jistojistě nejen já, za jeden z našich tří nejzásadnějších festivalů. Loni jsem se tam po opravdu dlouhé době nemihnul ani na okamžik, takže jsem se těšil, jak si to letos vynahradím a taky jak něco o festivalu napíšu. Kvůli mým osobním temným momentům, které se na mě letos v létě vyhrnuly, jsem v Telči nakonec strávil pouhé tři dny – dost málo na plnohodnotnou reportáž. Zato jsem si přivezl namluvený rozhovor s*
Vojtou Kolářem*, který jsem zamýšlel jen jako zdroj informací k některým festivalovým momentům a nehodlal jsem ho jako rozhovor zpracovávat. I vzhledem k výše napsanému jsem tento názor přehodnotil. Uvědomil jsem si, že se mi podařilo natočit názory a pocity „druhé generace" festivalu, který je kromě jiného výjimečný tím, že mu zřejmě nehrozí to, co některým jiným zásadním FCT festivalům, které nepřežily své otce zakladatele, ať již byla příčinou jejich tragická smrt, „odprodej" festivalu nebo složitější souhra důvodů. A že by Vás toto i vše další, o čem jsem mluvil s Vojtou Kolářem, mohlo zajímat i jako náhrada či alespoň jádro letošní „reportáže" z Prázdnin v Telči.*

Začnu zásadním momentem. Když vzpomínáme s kamarády na ty krásné, důležité a zaniklé festivaly, tak si vždycky říkáme: „Ještě že Medvěd má syny, kteří v tom mohou pokračovat." Budete v tom pokračovat?

Pro nás to vlastně není otázka. U nás je to bez debaty, protože jsme na Prázdninách v Telči vyrostli. Ve chvíli, kdy jsem se naučil chodit, začal jsem roznášet zpravodaje, když jsem povyrostl, motal jsem na zámku kabely, nosil židle, bedny, lavičky, a ještě později jsem začal psát, fotit, a nakonec organizovat a domlouvat koncerty. S bráchama jsme v tom vyrostli a Prázdniny v Telči jsou součástí našeho života. Jako někdo rád jezdí na chatu nebo k moři, tak my to prostě máme tak, že každý rok v tomhle termínu je přece Telč a musíme ji nějak společně nachystat. Máme společný cíl a často si to nejen mezi sebou, ale i s našimi pořadateli připomínáme, že máme ten společný cíl, který nás všechny spojuje. Když se v Telči po roce potkáme, tak jsme vždycky asi tak půl dne trošku rozpačití, ze sebe navzájem, protože jsme se opravdu dlouho neviděli. Někteří dobrovolníci přijedou úplně noví a nevědí, co očekávat, rozkoukávají se… A už druhý den to všechno funguje. Všichni pochopí z té naší energie, o co jde především. Nejde o konkrétní cíle, ale o vizi, o to, že chceš rozdávat radost. ***A nikdy sis neřekl, v době, kdy jsi mohl být vzdorný puberťák: „Já chci dělat v srpnu úplně jiný věci, než smrdět v blbý Telči…" Nikdy?***

Tak to právě není, protože to opravdu vždycky rostlo na kamarádství, že jsme „táborníci v

Telči“, že jsme… no jo, klišé: komunita. Nebo… taková rodina; že jsme hodně dobrý blízký kamarádi. A když s nějakými kamarády trávíš léto, tak je přece jedno, kde… A je potřeba říct, že bez těch kamarádů by to nešlo. Nebo šlo, ale hrozně bychom se nadřeli, takový vlak bychom sami neroztlačili, a hlavně by nás to brzo přestalo bavit.

Připadá mi, že jste už s bratrem Matějem (možná hlavně on) na „frontlajně“ festivalu významně víc vidět. Znamená to, že se změnilo něco i na tom, jak se tvoří ty věci v pozadí, na které není vidět, dramaturgie, operativa…?

Myslím, že operativa je poměrně hodně... už téměř úplně v mých rukou. Já se málokdy rád dobrovolně ukážu na pódiu, ale rád věci realizuju. Baví mě řešit problémy a věci domlouvat. Teďka jsi mě chytil v ten nejhezčí moment, protože už jsem se po týdnu chystání a šíleného startu vyspal. A teď nadešel nejkrásnější čas, kdy je všechno domluvené a vlastně už není co. Už je fakt čas si to jenom užívat. Tak jasně, jsou i nějaké starosti, papíry, faktury. Musíme si říct, kdy kde, kdo co, ale to už je to nejmenší.
Co se týče dramaturgie festivalu, děláme ji s tátou už léta spolu. To tak spolu sedíme a rozjímáme a trošku pijeme (smích). Necháme se inspirovat a nějak to poskládáme. Ale táta pořád spoustu koncertů domluví sám po své ose, s kamarády jako jsou Nezmaři, Žalman nebo Ebeni. A já pak někdy zuřím, protože oni si často organizačně nic moc neřeknou. Do včerejška jsme nevěděli, jestli přijede nějaký extra kapelní zvukař, který bude dneska zvučit Karla Plíhala. Protože táta je ze staré školy, slovo platí, a tak to bude a smlouvy se moc neřeší. Kdežto teďka si s některými manažery nebo kapelami musíš dvacetkrát napsat nebo zavolat kvůli každé drobnosti. Já vůbec nechápu, jak to dřív šlo bez těch telefonů. Já s sebou furt musím mít ten kancl v kapse, bez kterého jsem nervózní. Je to jinej svět, no. ***Několik let už tu jsou o víkendech paralelně popové hvězdy. Pomáhá to Prázdninám ekonomicky? A jestli ano. Nebude nadále na Prázdninách v Telči přibývat popu na úkor folku? A jestli ne. Nevykrvácí na tom finančně Prázdniny v Telči?***

To je přece úplně naopak. Léta se říkalo „Folkáče“. Já osobně to tak vůbec nemám. Já ten festival vnímám jako festival dobré, upřímné, autorské muziky, která prostě má co říct. A pozor! To my máme hodně rádi, když ji interpretují super krásný a hodný lidi, se kterými se dá na věcech domluvit. Takže když jsem jednou nad podobnou otázkou dumal, napsal jsem, že nám nezáleží na hvězdách, ale na srdcích. Baví nás to dělat s lidmi, které to baví taky. Některé interprety, co jsme zkusili, tak jsme si zkusili jednou a řekli jsme si, že to už nemusíme. Není to u nich srdcem, je to byznys.

Prosím tě, Vojto, promiň, já už jsem se asi ztratil. To mluvíš o těch „přidaných popařích“

z Panského dvora nebo takhle „na byznys“ fungovali i někteří umělci z nádvoří zámku?

Na zámku hrála v minulosti jména, která jsou v rádiích mnohem provařenější, a se kterými jsme se právě z tohoto důvodu zase rychle rozešli. Ekonomicky by to fungovalo, lidi by chodili a měli by to rádi, ale nás to nebaví, protože by se pak z Prázdnin stal jen další průměrný festival. Ale počkej, neodpověděl jsem Ti na tu otázku, zda bude v Telči ubývat folku na úkor popu. Samozřejmě se trochu bojíme, že náš velký sedmnáctidenní formát se už možná nedá moc uhrát z těch jmen, která na české folkové scéně jsou. Každý rok nad tím dumáme. A mírně se žánrově posouváme, abychom byli otevřenější jinému publiku, jinému žánru, nebráníme se, ale to motto, že to musí jít od srdce, zůstává. Místní vždycky říkají „Folkáče jsou tady,“ ale já myslím, že už to tak dlouhou dobu není. Jsme Prázdniny v Telči. Já bych to žánrově vůbec nespecifikoval. ***Chápu tě. Ale přece jenom za prvé je festival folkový historicky. A za druhé, i když by sis vzal někoho, kdo je tu poprvé, a dal mu do ruky program, ať ho nějak žánrově vyhodnotí. Myslíš si, že by neřekl, že jste jednoznačně folkoví?*** To je jasný.

Díky. Mě zase zaujalo, co jsi řekl a co vidím jako vysvětlení, byť smutné. Vy potřebujete, pokud možno, vyprodat nádvoří. A je ve folku stále dost takových jmen, která to dokáží? A je dost takových jmen pro budoucno, tedy mimo „veterány“?

Nějaká jména jsou. Krásně fungují Marien a Epydemye, jejichž koncerty jsou rok od roku lepší. Skvělá je taky VeHiBa, na kterou se ptá čím dál víc fanoušků. Ale takových jmen je pomálu. Letos jsme na zahájení vyzkoušeli Lucy&Hangover, kteří hrají moderní country, ale na poprvé na velké scéně to nezafungovalo. Nás to ale neodrazuje a spíš si z toho bereme ponaučení, že to třeba naše fanoušky musíme naučit, stejně jako jsme je to naučili s jinými kapelami.
No a s dramaturgií Panského dvora je to tak, že jsem si tam vysnil kapely, které jsem tehdy hodně poslouchal a měl jsem je rád, tak jsem si chtěl vyzkoušet je „uspořádat“. Začalo to u mě Mňágou, a táta na to hned: „Ne, s nimi je to komplikovaný, chtějí smlouvy, páskovat a počítat diváky. No, já bych už do toho nešel.“ Byla to moje první zkušenost s větší produkcí a bylo to úplně skvělý. Chvíli jsme se taky očuchávali jak pejsci, a teďka si prostě řekneme dvě, tři věty a funguje to. Žádný manažeři nevolají, všecko je to zase na dobrým slově. Takže táta říkal: „No, tak jsi dobrej, že jsi překonal tu překážku, kterou já bych už překonávat nechtěl.“ Taky už tatínkovi není dvacet a na koncerty typu Monkey Business nebo J.A.R. potřebuješ pořádnou dávku fyzické, a hlavně psychické energie. ***Trvalo to nějakou dobu, než si lidi všimli, že děláte věci mimo formát původních Prázdnin v Telči, nebo se hned začali na ten Panský dvůr hrnout a nastal velký úspěch…?*** Noo.
Fungovalo to vlastně relativně dobře hnedka. Není to bombastický festival ve festivalu. Pořád je to Telč a Telč není nafukovací. Ale přichází tolik lidí, že je to příjemné pro diváky i pro nás pořadatele. Samozřejmě ne všechno zafunguje hned. Zkoušel jsem tam v minulosti i nějaké experimenty, kdy jsem pozval moderní slovenské kapely jako Billy Barman nebo Korben Dallas, ale u nás v Telči to vůbec nezafungovalo, což mi bylo hrozně líto, protože to byl úplně nádherný koncert. Ale to je prostě nedílná součást pořadatelské práce. Zkoušet a riskovat. Ale samozřejmě v rozumných mezích, aby festival jako celek mohl fungovat dál.

Prázdniny v Telči asi fungují dobře, protože kromě scény na Panském dvoře se rozrostly i o další scény…

Za co jsem nejvděčnější, je scéna U Lodiček, za kterou patří opět velká pochvala tatínkovi, který ji vymyslel. Tam si jednou přišel před koncertem zahrát Glen Hansard a tátu to inspirovalo k vytvoření samostatné buskingové scény, která dnes funguje naprosto geniálně. V tuhle chvíli máme domluvených sedmnáct krát tři. Kolik to je? Padesát jedna kapel a interpretů, kteří tu letos vystoupí, a i během festivalu pořád píšou další, že by měli zájem si u nás zahrát. Hrozně se mi líbí, že se nám tady daří podporovat živou muziku, A je skvělé, že to už funguje šeptandou samo a muzikanti si to říkají mezi sebou: „Ahoj Vojto, mně napsala kamarádka, že si určitě musím zahrát U Lodiček, že to tam je super.“ Letos jsme vlastně nedali ani výzvu a už jsme měli tak velký program plný.

Jasně. Napřed pracuješ na jménu a potom jméno pracuje na Tebe. Takže přibývá scén, zábavy pro děti… A co přednášky a diskuse, ty jsou tu letos poprvé?

Podruhé a taky to okamžitě zafungovalo. Pořádá je Univerzitní centrum v Telči, které spadá pod Masarykovu Univerzitu. Napřed byli v obavách a řekli si, že to udělají v prostoru, kam se vejde asi padesát lidí, ani ne… Hned první rok to ale museli přesunout do auly, kam už se vejde asi sto dvacet lidí. A letos, když vyhlásili program, tak během dvou, tří dnů byly všechny termíny zarezervované.

Přednášky a diskuse. To je taková věc, která se bůhví proč od významných festivalů prostě očekává.

My jsme za to hrozně rádi, že s touto iniciativou přišel Jarda Makovec, osvícený pan ředitel Univerzitního centra, který mimo jiné do Telče dostal výtvarné dílo Míly Doleželové. A nejlepší je, že takovýchto atrakcí, na které jsme, díky aktivitě místních akčních pořadatelů, „ani nesáhli“ a k Prázdninám v Telči už neodmyslitelně patří, je tady víc. Od dobročinného Běhu pro sdílení, po závody Dračích lodí nebo výlety parním vláčkem. Jsou to prostě Prázdniny, a tak si říkám, že příští rok to opravdu musíme pojmout jako celek. Prázdniny v Telči jako krásný prázdninový dárek, ve kterém je spousta menších dárečků.

Máte ještě nějaké další rozvojové plány?

My jsme na hranici produkční kapacity, kolik toho vůbec můžeme mít na starosti, protože nemáme tolik lidí, kteří by byli reálně zodpovědní za to, aby ty scény udrželi. A zrovna třeba tady U Lodiček, kde sedíme, je to celé organizované hodně na koleně. Ani nevíme dopředu, kdo tady bude zvučit. A pak se objeví naše pořadatelka Kačka a pořadatel Šimon a téměř celých sedmnáct dní tady velmi profesionálně koncerty nazvučí.
Produkčně už opravdu nemáme moc kapacitu ještě něco vymýšlet nad současný rámec. Spíš se snažíme ty vymyšlené věci dělat lépe a kontrolovaně, abychom nedělali chyby. Aby byli návštěvníci spokojení a nedostali se do nějakého nekomfortu. My máme docela pohodové tempo pro návštěvníky, tak ho chceme mít vlastně i trochu pro sebe, abychom těch sedmnáct dní přežili. ***V Telči na zámku je nový kastelán. To je přece pro festival, jehož jádro se odehrává na zámeckém nádvoří, nesmírně důležitá věc. Jak vám to funguje?***
Je to důležitá věc. Samozřejmě jsme se trošku báli, ale všichni nás uklidňovali, že ho znají z doslechu, že je naprosto v pohodě. To se potvrdilo a pan nový kastelán Roman Dáňa si od

starého pana kastelána Mildy Norka poctivě přebral klíče a je velice ochotný a vstřícný, takže jsme za to rádi. Nakonec se ukázalo, že naše obavy byly plané a je to super.

Máme sice teprve čtvrtý den Prázdnin v Telči, ale přesto bych tě požádal o nějaké rychlé dojmy z tohoto ročníku…

První dojmy jsou, že… to neuvěřitelně funguje. (Smích) Nad moje chápání.

Měl jsi čas si něco poslechnout?

Upřímně, moc ne. To je moje pořadatelské prokletí. Já i když mám čas a někam jdeme, třeba s manželkou na úplně jinou akci, tak jakmile začne hrát muzika, já vlastně musím vstávat a jít něco dělat. Já v sobě cítím, že musím pracovat. Třeba jít zkontrolovat koše, jestli jsou vysypaný a zkontrolovat, jestli je areál hezký a čistý. Protože v Telči to tak normálně mám. Přijede kapela, za chvilku tady máš další, pak jinou starost. A pak už to funguje, už to hraje, takže zas můžu chvilku jít dělat něco jiného. Zrovna včera přijelo Divadlo Vosto5, kamarádi, které jsem přemlouval asi sedm let, aby za námi do Telče přijeli. A konečně se to povedlo, konečně jsou tady, v pohodě, pěkný termín a já jsem tam včera přišel a vůbec jsem už neměl sílu. Jednak jsem už byl fyzicky unavený po tom týdnu chystání a plánování a pak už jsem neměl ani sílu psychickou to vstřebat. Mrzí mě to, ale třeba se to napřesrok povede zase.
Já spíš vždycky chodím na jednu písničku… Když hráli J.A.R. na Panském dvoře, tak jsem si šel poslechnout koncert na zámku. A tam zrovna hrála VeHiBa a chytil jsem zrovna Haleluja a byl jsem úplně nadšený. Slyším, jak jim to krásně hraje, cítím jak hudba a energie rezonuje celým zámkem a vnímám tu spokojenost návštěvníků. A to mi stačí. Na to já chodím. ***Děkuji, Vojto, všem Vám přeji hodně sil k roztlačování takového krásného vlaku.***

Mám ještě něco dodávat? Vyprávět o koncertech, které dávno uplynuly? Tak dobře, jenom stručně o těch hlavních ze zámku. Což, jak jste před chvílí četli, zdaleka nejsou celé Prázdniny v Telči. První den mého pobytu hrála na zámku
VeHiBa
a
Pocta Zuzaně Navarové
. Překvapilo mě, že Vojta zařadil, co se týče ohlasu publika, VeHiBu vedle Marienu a Epydemye. Ale překvapilo mě to pozitivně. Potřebujeme kapely, které vyletí vzhůru docela rychle. Veronika Bartošová zpívá neuvěřitelně krásně a má prima kapelu. Písničky mě zatím oslovují, jak které, ale přesto. Pokud jste si VeHiBu ještě nestačili oblíbit, určitě jí dejte šanci. Poctu Zuzaně Navarové jsem k její smůle celkem nedávno slyšel a revival se nikdy těch nejskrytějších strun v duši nedotkne, ale zastat se jich musím. Hodně stěžovatelů kolem mě tvrdilo, že zpěvačka Barbora Červinková nemá hlas úplně stejný jako Zuzana N., že se vzhledově nijak nestylizuje, že se na pódiu úplně jinak hýbe. Lidi, všímejme si podstatných věcí! Další večer patřil
Ondřeji Havelkovi a jeho Melody Makers
. Krásná ilustrace toho, o čem Vojta hovořil. Zcela nefolková, přitom plně akustická položka, která se úžasně s Prázdninami v Telči sžila, řekl bych, že mezi posluchači jedna z nejoblíbenějších. Dokonce i já jsem si je velice oblíbil, což bych do sebe ještě před pár lety neřekl. A konečně poslední koncert, který jsem letos v Telči zažil. Ten, který byl v době mého

rozhovoru s Vojtou, ještě před námi. Ten patřil, jak jste si jistě všimli,
Karlu Plíhalovi
. Toho asi nemusím ani představovat ani zahrnovat chválou. Jen řeknu, že pro mě určitě vrchol mého krátkého pobytu, protože Karlovo vystoupení pro mě není jen koncert, ale jakési celostní akustické lázně. Těžko se to vysvětluje, ale když na někoho chodíte přes čtyřicet let a milujete jeho písničky, tak je to prostě vždycky určitý opojný pocit.